

Het bloed kruipt waar het niet gaan kan

THEATER

Bloedbruiloft

Frascati Producties /
Toneelgroep Amsterdam

★★★★★

Gekleed in meerdere tinten grijs staan de families bij elkaar met de rug naar ons toe. Ze staan dicht op een en iets naar voren gebogen, alsof het een begrafenis betreft. Maar hun gesprek gaat over een aanstaand huwelijk. Als de familieleden zich uiteindelijk omdraaien, heeft het beeld meer weg van een nogal ongemakkelijke familiefoto, waarop iedereen, in het kader geperst, krampachtig ontspannen staat te zijn.

Beide associaties – begrafenis en familiefoto – kloppen in de voorstelling 'Bloedbruiloft', een coproductie van Frascati Producties en Toneelgroep Amsterdam. De toneeltekst van de Spaanse schrijver Federico Garcia Lorca vertelt het verhaal van twee jonge mensen die onder familiedruk met elkaar trouwen. Maar omdat het bloed kruipt waar het niet gaan kan, gaat de bruid er tijdens het feest vandoor met een vroegere geliefde, die ook nog eens

lid is van een door de moeder van de bruidegom intens gehate familie. De bloederige gevolgen laten zich raden.

Regisseur Julie Van den Berghe zet met die begrafenisachtige familiefoto aan het begin van de voorstelling een sterke vorm neer. Slim verbeeldt ze zo de knellende dorpsmores, waar het moeilijk buiten treden is en die de fotomodellen dwingen zich anders voor te doen dan ze zijn. Voortdurend worden ze gecorrigeerd door de brullende leeuwin die de moeder van de bruidegom (Chris Nietvelt) is en die zich consequent centraal in het familieportret ophoudt.

Mooi zijn de momenten waarop iemand zich soms heel even buiten de kaders lijkt te dromen, zoals de bruid (Lauranne Paulissen) die voorzichtig balanceert op de rand van het afgebakende lichtvlak waarin het familieportret zich bevindt. Of de oude vrijster (Frieda Pittoors) die zich weer even de sensuele vrouw van vroeger voelt.

Na dat spannende en heldere begin laat Van den Berghe die mooie vorm los, maar daar komt nooit meer een even sterk en even meerduidig beeld voor terug. Dat ze de

personages na de bruiloft in een grote houten doos perst, alsof de onzichtbare kaders van de foto zich hebben gematerialiseerd, ligt nogal voor de hand.

Belangrijker is dat de houten doos een afstand creëert tussen personages en publiek die niet alleen fysiek, maar ook emotioneel is. Als de climax van Lorca's drama eindelijk daar is en we mee zouden moeten voelen met de slachtoffers, is die afstand tussen publiek en toneelwereld te groot geworden. Hun lijden nemen we dan nog slechts voor kennisgeving aan. En dat kan nooit Van den Berghes bedoeling zijn.

ROBBERT VAN HEUVEN

Tot en met 14 december te zien in Theater Frascati, Amsterdam. www.tga.nl

In 'Bloedbruiloft' zien we een ongemakkelijke familiefoto, waarop iedereen krampachtig ontspannen staat te zijn. FOTO JAN VERSWEYVELD